

РЕШЕНИЕ

№ 4901

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4542** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 15.01.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, постановено по НАХД № 4246/2019г. е отменено Наказателно постановление № 02-0002280/05.02.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда /ДИТ/-Б., с което на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и вместо това потвърждаване на процесното наказателно постановление /НП/. По аргумент от разпоредбата на чл.270, ал.1 КТ и с оглед обстоятелството, че работника полага труд в обект, находящ се в [населено място], се оспорва извода на съда за териториална некомпетентност на актосъставителя и АНО. Оспорват се и изводите относно липсата на дата на извършване на нарушението. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрист Г..

Ответната страна, редовно и своевременно призована, не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 19.12.2018 година екип на ДИТ-Б. предприел проверка на дейността на санкционираното дружество по спазване разпоредбите на КТ и ЗЗБУТ. В хода на проверката въз основа на представени документи контролните органи установили, че дружеството в качеството на работодател, считано до 31.10.2018г., не е изплатило на работника Н. Х. М. дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото на който не било погасено по давност, с начислена брутна сума в размер на 177,39 лева, което е следвало да бъде изплатено не по-късно от последния ден на месеца, следващ този, в който е прекратено трудовото правоотношение, в нарушение на чл.224, ал.1, вр. чл.228, ал.3 КТ.

За резултатите от проверката бил съставен протокол № ПР1843947/20.12.2018г., като с т.8 от последния на дружеството било дадено задължително предписание последното да заплати на Н. Х. М. дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото на който не било погасено по давност, с начислена брутна сума в размер на 177,39 лева, в срок до 07.01.2019г.

При последваща проверка по изпълнение на дадените предписания на 17.01.2019г. било установено, че даденото предписание, посочено по-горе, не било изпълнено от работодателя в предоставения за това срок.

Предвид срещу дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 02-0002280/17.01.2019г. за нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното НП. Същото съдът приел за незаконосъобразно на две процесуални основания. Първото от тях е, че в случая нарушението се изразява в неизпълнение на задължително предписание на контролен орган и съответно изпълнителното деяние се осъществява във формата на бездействие и в този смисъл мястото на осъществяване на нарушение чрез бездействие е мястото, където бездействието е следвало да има активно поведение - да действа, т.е. да изпълни предписанието като според съда в конкретния случай това е местонахождението на седалището на юридическото лице, което е адресат на предписанието и мястото, което предопределя местно компетентните държавни органи, оправомощени да съставят АУАН и да издадат НП. Съответно след като седалището на дружеството – работодател е в [населено място], съдът е приел, че това е местоизвършването на нарушението и компетентен АНО по правилата на местната подсъдност е директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ –С., а не директора на ДИТ- Б..

На следващо място съдът е мотивирал, че е налице нарушение на чл.42, т.3 ЗАНН, тъй като при съставяне на АУАН не е посочена датата на извършване на нарушението.

Решението е правилно.

По делото е безспорно установено, че дружеството в качеството на работодател, не е

изплатило на работника Н. Х. М. дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение, в нарушение на чл.224, ал.1, вр. чл.228, ал.3 КТ. Съгласно първата разпоредба при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Според чл.228, ал.3 КТ, обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Разпоредбата на чл.270, ал.1 КТ, на която се позовава касаторът и съгласно която трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата, в случая е неприложима, предвид текста на чл.228, ал.3 КТ. При условие, че законодателят предвижда възможност за по-късно изплащане на този вид обезщетение – след прекратяване на трудовото правоотношение, то не следва действието/задължението за предприемане на действието/ да се обвързва с местоработата на работника/служителя, тъй като трудовото правоотношение вече е прекратено. С оглед това изводът на решаващия съд за липса на териториална компетентност у АНО, издал процесното НП, е съответен на материалния закон и събраните по делото доказателства.

Не се споделят изводите му досежно отсъствието на датата на извършване на нарушението. Действително такава не е конкретно посочена, но е посочен срокът, до изтичането на който е следвало да се изпълни предписанието – 07.01.2019г. Предвид това датата е изведена от описаната в АУАН и НП фактическа обстановка и не е налице твърдяното съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на санкционираното лице. Макар и този извод да не се споделя от настоящата инстанция това не променя постановения краен резултат за незаконосъобразност на НП.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.01.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, постановено по НАХД № 4246/2019г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.